

[Steen.]

Spørgsmaal, der var til Afgørelse i Fjor, havde Partierne hvert for sig i tidligere Tid og under helt andre Forhold taget Stilling til, og naturligvis volder det altid noget Besvær at faa afviklet et saadant een Gang indtaget Standpunkt.

Efter min Opfattelse maa det erkendes, at Forholdene paa en Række af de Omraader, hvorom det i Fjor drejede sig, laa saaledes, at intet havde været naturliggere, end at en Overenskomst mellem Venstrepartiet og Regeringspartierne var opnaaet — jeg tænker her paa Skoleloven, jeg tænker paa Loven om Merindkomstskat, og jeg tænker paa Loven om Priskontrol —, og jeg har ved min Færden Landet over i Sommer faaet et levende Indtryk af, at mangfoldige blandt Venstres Vælgere er enige med mig heri. Naar det her paa Rigsdagen ikke lykkedes, skyldtes det, at Partiet ligesom havde indtaget den Stilling systematisk at fralægge sig Medansvaret for noget som helst, men det er jo nu engang saaledes, at man faar ikke Indflydelse her i Verden, uden at man ogsaa paatager sig et Ansvar.

Den Tale, det ærede Medlem Hr. Christmas Møller har holdt paa sit Partis Landsraadmøde, har jeg læst med megen Interesse. Det var jo ikke nogen kedelig Tale. Det var en Tale, hvor det ærede Medlem udtalte sig mere aabenhjertigt, end Politikere med et tilsvarende Ansvar for deres Ord ofte gør det, og det regner jeg Taleren til Gode. Det ærede Medlem benyttede imidlertid Lejligheden til at minde om en Udtalelse, som det ærede Medlem fremsatte allerede umiddelbart efter Landstingsvalget, og som jeg beklager det ærede Medlem mente det rimeligt at genopfriske og minde om. Det var den Udtalelse, at som de politiske Forhold her i Landet nu efter Landstingsvalget var, var Jerntæppet gaaet ned, saa var Muligheden for Opnaaelse af Indflydelse gennem Forhandling ikke mere til Stede. Det er i dette Forhold, jeg mener det ærede Medlem Hr. Christmas Møller tager fejl. Det eneste, Jerntæppet er gaaet ned for — men det er ganske vist ogsaa for bestandigt —, er den Tilstand, som vi har haft saa længe, og som man havde indlevet sig i i de Kredse af Befolkningen, det ærede Medlem repræsenterer: at naar Venstre og Konservative havde Flertallet, saa kunde de gennemføre, hvad de vilde, saa havde de, for at bruge det ærede Medlems egne Ord, den hele Magt, men naar vi andre tilkæmpede os Flertal for vor Opfattelse, saa betød det, at vi kunde kun gen-

nemføre, hvad Venstre og Konservative vilde tillade og paa de Betingelser, de stillede. Saaledes er det ikke mere — deri har det ærede Medlem Ret. Nu kæmper vi paa lige Vilkaar, og jeg tvivler ikke et Øjeblik om, at det i Virkeligheden tiltaler det ærede Medlem at tage Kampen paa disse lige Vilkaar. Jeg forstaar saa godt, at der er et og andet at faa ordnet, inden det ærede Medlem har sit Demokrati i Orden, men det, jeg gerne vilde give mit Bidrag til at bringe ud af Verden, hvis det er muligt, er den Misforstaaelse hos det ærede Medlem, at der under de nuværende Forhold ikke er Mulighed for at øve nogen Indflydelse for de Interesser, det er det ærede Medlems Opgave at varetage. Naturligvis bliver det bedre for det ærede Medlem, naar han engang har erobret Flertallet, men mon det dog ikke bliver lidt for længe at vente!

Derfor siger jeg baade til Venstre og Konservative: Vi ønsker gerne de to Partiers Medvirkning i Lovgivningsarbejdet. De to Partier repræsenterer her en saa betydningsfuld Del af den danske Vælgerbefolkning, at de naturligvis har Krav paa at øve Indflydelse og at skaffe disse Vælgere denne Indflydelse. Det er den Opgave, som er de to Partiers i den kommende Tids Arbejde, under de Vilkaar, som nu engang er Tidens, og jeg vil oprigtigt beklage, hvis de to Partier skyder denne Opgave fra sig — det er min Opfattelse, at dette ikke vilde tjene Helheden.

I det Folk, som vi er Repræsentanter for, findes der ikke saadanne Modsætninger. Opfattelserne staar ikke saa skarpt over for hinanden, at der er Brug for noget Jerntæppe. Nej, vi vurderer Stillingen i det danske Folk i Dag paa en helt, helt anden Maade, og det gør vi, fordi vi daglig har for Øje, at i Folkets Liv og Gerning mødes man hver med sine Anskuelser ud over Modsætningerne til et Samarbejde paa den fordrageligste Maade. Fra Det radikale Venstres Side føler vi det ikke alene som vor Opgave, men som vor Pligt i den kommende Tid at medvirke til, at Arbejdet her paa Rigsdagen maa forme sig saadan, at Rigsdagen gennem dette sit Arbejde kan kendes og værdsættes som et sandt Udtryk for det, vi repræsenterer, for dem, som her har betroet os en Gerning at øve.

Valdemar Thomsen: Trods det, at det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch i Gaar og nu i Dag det ærede Medlem Hr. Steen har holdt de Lovtaler, der skal holdes for Regeringen, saa er der vel alligevel ingen Tvivl om, at Statsministerens Aab-